

Arrest

nr. 90 591 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart dat u op 10 augustus 1952 in Kazachstan bent geboren en dat u de Russische nationaliteit bezit. U bent moslima van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig van Grozny in de Tsjetsjeense Republiek.

U verklaart dat u op vijfjarige leeftijd van Kazachstan naar Grozny bent verhuisd en dat u daar uw hele leven hebt gewoond. U woonde eerst in de Agronomitsjeskayastraat, maar toen tijdens de eerste oorlog uw appartement werd gebombardeerd, bent u verhuisd naar het huis van uw broer M. in de Tersky Pereulok. Daar bent u blijven wonen tot uw vertrek naar België.

U verklaart dat al uw broers en zussen na de eerste of de tweede oorlog uit Tsjetsjenië zijn weggegaan en dat u sindsdien geen contact meer met hen hebt gehad. U weet niet waar ze zich bevinden. Uw jongste broer A.B. (O.V. 5.875.736) is hier in België en werd erkend als vluchteling. U hebt nu regelmatig contact met hem en gaat af en toe bij hem op bezoek.

U verklaart dat u voor het eerst ziek werd tijdens de oorlog. Doordat u voortdurend in kelders moest schuilen, begonnen uw gewrichten en uw beenderen pijn te doen. U bent hiervoor in Tsjetsjenië en Moskou naar de dokter gegaan en u werd behandeld voor reuma. Later werd bij u in Tsjetsjenië borstkanker vastgesteld. De oncoloog in Tsjetsjenië raadde u aan om ofwel naar Rostov te gaan, ofwel naar Moskou voor een behandeling.

U bent naar het 33e ziekenhuis in Moskou gegaan en uw kanker werd daar gedurende ongeveer 2-3 maanden behandeld. Deze behandeling kostte ongeveer 60000 roebel. Toen u was genezen, bent u teruggekeerd naar Tsjetsjenië.

In Tsjetsjenië moest u om de drie maanden een onderzoek laten doen om te kijken of de kanker was teruggekeerd.

Later hebt u nog pneumonie en peritoniet gehad, telkens kreeg u hiervoor de nodige behandeling.

U hebt 14 jaar gewerkt als docente chemie aan de universiteit van Grozny en toen uw geheugen slechter begon te worden, vermoedelijk in de lente van 2011, heeft de decaan u gevraagd om te stoppen met werken.

U hebt ontslag genomen en omdat u alleen was en al uw spaargeld op was door de dure behandelingen, bent u geld bijeen beginnen sparen om naar België te kunnen komen, naar uw broer A. In november of december 2011 bent u dan met de trein naar Moskou gegaan. Daar hebt u een nacht bij een kennis, Z., verbleven, waarna u met de auto verder reisde tot in Brussel.

U weet niet meer wanneer u bent aangekomen, maar u hebt dezelfde dag een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw binnenlands paspoort dd. 1 februari 2011; medisch attest van België dd. 12 februari 2012; medische attesten uit Rusland dd. 15 februari 2010, dd. 25 april 2009, dd. 9 juli 2008, dd. 21 maart 2009, dd. 18 augustus 2009, dd. 2 september 2009, dd. 3 augustus 2009, dd. 3 augustus 2009, dd. 31 oktober 2006.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Russische Federatie te hebben verlaten omdat u er alleen was, omdat u erge problemen hebt met uw gezondheid en omdat al uw geld op is door de dure behandelingen die u voor uw verschillende ziektes kreeg.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de elementen die aanwezig zijn in uw administratief dossier, dient te worden geoordeeld dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U hebt immers geen elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u in uw leven nooit problemen hebt gehad met de autoriteiten en dat u op dit moment op geen enkele manier wordt gezocht door de politie (CGVS 28/02/12, p.8).

Uw broer A.B. (O.V. 5.875.736) werd in het jaar 2006 in België erkend als vluchteling, maar u verklaarde uitdrukkelijk dat de reden waarom u naar België bent gekomen niets met hem te maken heeft, u hebt namelijk enkel medische problemen (CGVS 28/02/12, p.7). U verklaarde dat u hoopt om in België te kunnen genezen, maar als dat niet kan, u ten minste nog bij uw broer bent (CGVS 28/02/12, p.19).

Uit uw verklaringen blijkt dat u al vele jaren met gezondheidsproblemen kampt, maar doordat uw geheugen de laatste tijd steken laat vallen, kunt u niet precies zeggen wanneer u voor het eerst ziek werd.

U werd in Rusland behandeld voor peritoniet, reuma, pneumonie en borstkanker en u bent van mening dat u telkens goed werd behandeld. Door de hoge medische kosten en doordat u geen werk meer had, raakte uw spaargeld echter stilaan op (CGVS 28/02/12, p.12).

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische attesten uit Gronzy en Moskou kan echter op geen enkele manier worden opgemaakt dat u in de Russische Federatie de toegang tot medische zorgverlening werd ontzegd.

Er dient bijgevolg opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw broer A.B. (O.V. 5.875.736) in het jaar 2006 in België werd erkend als vluchteling, zoals eerder al werd vermeld.

Elke asielaanvraag wordt echter individueel onderzocht en uw asielmotief houdt geen enkel verband met uw broer, die reeds vele jaren terug uit Tsjetsjenië vertrok.

Daarnaast maakte u op geen enkel moment voor het Commissariaat-generaal melding van persoonlijke problemen omwille van uw broer.

Ten slotte werden in uw verklaringen geen indicaties gevonden dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland wel zou worden geïsoleerd omwille van uw broer. Zodoende kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van uw broer niet worden verantwoord.

De door u neergelegde documenten, waaronder uw binnenlands paspoort en verschillende medische attesten uit Rusland en België wijzigen bovenstaande conclusies niet. Deze documenten handelen immers enkel over uw persoonlijke identiteitsgegevens en over uw gezondheidsproblemen en de behandelingen die u daarvoor hebt gekregen, wat door mij niet in twijfel wordt getrokken.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift, z.d., een schending aan van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook een schending van “het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster erkent dat haar verklaringen tijdens het verhoor “bij wijlen enigszins vaag” bleken, maar wijt dit aan hetgeen zij heeft meegemaakt in haar leven, de zware chemotherapeutische en andere behandelingen, de traumatische oorlogservaringen en haar gevorderde leeftijd.

Zij stelt dat van haar dan ook niet verwacht kan worden dat haar verklaringen “tot in het (aller)grootste detail de volledige weergave van feiten en begeleidende omstandigheden van haar asielaanvraag bevatten”; zij vindt het “geenszins verwonderlijk dat bepaalde specifieke zaken niet behoren tot de spontane kennis van verzoekster”, gezien het volgens haar zeer goed mogelijk is dat bepaalde elementen aan haar geheugen zijn ontsnapt en zij zich tevens in een zeer kwetsbare positie bevindt. Verzoekster besluit dat, indien haar relaas om die reden vaag of minder coherent voorkomt, dit zeker niet volstaat om te besluiten tot de afwijzing van haar asielaanvraag.

Verzoekster wijst er op dat er uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt “dat er wel degelijk nog steeds gevechtshandelingen plaatsvinden en er dus nog steeds een zeker klimaat heerst van dreiging en geweld” in haar land van herkomst.

Zij stelt dat het element “gegronde vrees voor vervolging” een subjectief-psychologisch element bevat, alsook een “*aannemelijk risico op vervolging*” wegens één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster meent te behoren “*tot de sociale groep van Tsjetsjenen*” en benadrukt haar precare situatie zijnde haar medische toestand en haar gevorderde leeftijd. Zij besluit dat haar vrees objectief is, maar ook “*zeker en vast subjectief ernstig*” gezien haar kwetsbare positie.

Verzoekster wijst er op dat zij reeds het slachtoffer werd van effectieve vervolging gezien zij traumatische oorlogsgebeurtenissen in haar land van herkomst heeft ondergaan; zij wijst er ook op dat haar broer in België in 2006 als vluchteling werd erkend.

Betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal op geen enkele manier nader verduidelijkt waarom zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus waardoor het voor haar niet mogelijk is een degelijk verweer te voeren.

Verzoekster verwijst opnieuw naar het klimaat van geweld in Tsjetsjenië met schendingen van fundamentele rechten, alsook naar “*een situatie van isolement, sociale uitsluiting, scheiding van de haar nog bekende familie en een onmenselijke behandeling ten gevolge van haar slechte gezondheid en ernstige medische toestand*”.

Zij voert aan dat zij enerzijds de nodige behandeling kreeg voor haar medische aandoeningen in haar land, “*doch diende hiervoor veel geld te betalen*”; zij stelt dat de toegang tot de medische zorg verhinderd wordt door zware financiële lasten, wat volgens haar indruist tegen artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Volgens verzoekster zal zij “*noodzakelijkwijze worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling bij het bestaan van een ernstige dreiging van geweld, afzondering en een gebrek aan mogelijke mantelzorg door haar broer, het enige familielid met wie zij nog contact heeft, en het ontbreken van realistische financiële toegang tot medische zorgen*”.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geenszins aantoonde op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt.

Verzoekster zet evenmin uiteen waarom zij meent dat de bestreden beslissing artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet schendt.

De uiteenzetting van een middel vereist nochtans dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Bijgevolg zijn deze aangevoerde schendingen als middel onontvankelijk.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat de door verzoekster ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Het verweer van verzoekster in haar verzoekschrift dat haar verklaringen tijdens het verhoor "*bij wijlen enigszins vaag*" bleken en dat van haar dan ook niet verwacht kan worden dat haar verklaringen "*tot in het (aller)grootste detail de volledige weergave van feiten en begeleidende omstandigheden van haar asielrelaas bevatten*", gezien het volgens haar zeer goed mogelijk is dat bepaalde elementen aan haar geheugen zijn ontsnapt en zij zich tevens in een zeer kwetsbare positie bevindt, gaat volledig voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekster haar land van herkomst niet verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging, maar enkel omwille van medische redenen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt "*dat er wel degelijk nog steeds gevechtshandelingen plaatsvinden en er dus nog steeds een zeker klimaat heerst van dreiging en geweld*" en dat zij behoort "*tot de sociale groep van Tsjetsjeneren*"; zij wijst op haar precaire situatie, zijnde haar medische toestand en haar gevorderde leeftijd.

De Raad wijst er echter op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd; de asielzoeker moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt.

De Raad stelt vast dat verzoekster evenwel verklaarde dat zij in haar leven nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten en dat zij op geen enkele manier wordt gezocht door de politie.

Verzoekster verklaarde ook dat de reden waarom zij naar België is gekomen niets te maken heeft met haar broer A.B., waarvan hier in 2006 de status van vluchteling werd erkend.

Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk "*Ik heb enkel medische problemen*" (zie het verhoorverslag van 28 februari 2012, p. 7) en stelde dat zij hoopte om hier genezing te vinden, minstens hier bij haar broer te kunnen blijven.

Uit verzoeksters verklaringen en uit de door haar neergelegde medische attesten uit Gronzy en Moskou kan evenmin worden opgemaakt dat haar in de Russische Federatie de toegang tot medische zorgen werd ontzegd.

De loutere stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij in haar land van herkomst reeds het slachtoffer was van effectieve vervolging door het moeten ondergaan van traumatische oorlogsgebeurtenissen en de verwijzing dat haar broer in 2006 in België als vluchteling werd erkend doen geen afbreuk aan haar eerdere verklaringen en aan de vaststelling dat de opgegeven –medische– reden om haar land te verlaten niet valt onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Dit in acht genomen, wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, niet erkend.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook aan dat de commissaris-generaal op geen enkele manier verduidelijkt waarom hij haar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus weigert

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven vermeld in de bestreden beslissing, besloten heeft tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar het klimaat van geweld in Tsjetsjenië met schendingen van fundamentele rechten, alsook naar *“een situatie van isolement, sociale uitsluiting, scheiding van de haar nog bekende familie en een onmenselijke behandeling ten gevolge van haar slechte gezondheid en ernstige medische toestand”*. Zij stelt dat de toegang tot de medische zorgen belet wordt door zware financiële lasten, wat volgens haar indruist tegen artikel 3 EVRM, en zij besluit dat zij *“noodzakelijkerwijze (zal) worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling bij het bestaan van een ernstige dreiging van geweld, afzondering en een gebrek aan mogelijke mantelzorg door haar broer, het enige familielid met wie zij nog contact heeft, en het ontbreken van realistische financiële toegang tot medische zorgen”*.

De Raad wijst er op dat, zoals de commissaris-generaal in zijn nota van 7 mei 2012 terecht stelt, verzoekster zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling voor haar medische problemen in haar land van herkomst te laten beoordelen.

Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat *“de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter [...]”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster echter niet aantoont dat zij geen beroep kan doen op artikel 9 ter van de vreemdelingenwet; verzoeksters raadsman gaf trouwens bij het verhoor van 28 februari 2012 op het Commissariaat-generaal zelf aan dat *“ondertussen ook een verzoek voor medische regulatie (is) ingediend”* (zie het verhoorverslag, p. 19).

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch kan daartoe besloten worden op basis van de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren op 6 februari en 28 februari 2012 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE